

Od autorky bestselleru
**Návod
na vraždu
pro hodné
holky**

HOLLY JACKSONOVÁ

„Strhující příběh plný šokujících zvrátů.“ — Freida McFadden

JEŠTĚ NEJSEM POD ZEMÍ

NEJTĚŽŠÍ JE VYŘEŠIT
SVOU VLASTNÍ VRAŽDU

COSMOPOLIS

JEŠTĚ
NEJSEM
POD ZEMÍ

HOLLY JACKSONOVÁ

Přeložila Karolina Medková

Copyright © Holly Jackson Ltd 2025
Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2025
Translation © Karolina Medková, 2025
Jacket design by Erin Shappell and Scott Biel
Jacket art © Erin Shappell
ISBN 978-80-271-5482-1

Pro Jet

PÁTEK
31. ŘÍJNA

JEDNA

Mrtvolně zešedlá, uhnílá kůže, pod níž vyvstávaly provazce šlach a svalů. Propadlé gumovité důlky kolem lesklých oříškově hnědých očí. Ty ovšem byly doopravdy její, hýbaly se, zatímco se prohlížela. Zkažené zažloutlé zuby a v jejich mezerách ulpělé krvavé chuchvalce. Cože to zombíci vlastně jedí? Jen mozky, nebo neohrnou nos ani nad jinými vnitřnostmi? Na jablku s karamellem, které si předtím dala, by si nejspíš úplně nepošmákli.

Jet sledovala svůj odraz v pokřiveném zrcadle, svůj mrtvý obličej, ehm pardon, svůj nemrtvý obličej. Fajn, už měla tu masku celé tři minuty, aby si máma nestěžovala, ale Jet nemohla dýchat, horký dech vonící po karamelu se pod gumou srážel a maska se jí lepila na kůži. Stáhla si ji. Pořád byla bledá, ale trochu méně našedlá, jenže zrcadlo prodlužovalo její kulatý obličej, křivilo její husté obočí i pršáček. Krátké blondaté vlasy jí trčely vzhůru, a když se je snažila uhladit, na ruce jí zabrněla statická elektřina.

„Jet?“

„Sakra.“ Trhla sebou. Zrcadlo pokroutilo obličej za jejími zády a svalnaté tělo rozporcovalo do skladů jako harmoniku, ale Jet poznala jeho hlas. No samozřejmě. Podělanej JJ Lim. Ovšem ne se svými obvykle sčesanými černými vlasy a čistou opálenou pletí. Na hlavě měl křiklavě rezavou paruku a na sobě přes pruhovanou košili džínové lacláče. Na tváři namalované jizvy jak rýhy od kolejí. Chucky. Na ten film se spolu dívali na třetím rande.

„Nechtěl jsem tě polekat,“ hlesl rozpačitě.

„Je Halloween, o to přece jde.“ To bylo ještě horší. Jet odkráčela, aniž se podívala na jeho nepokřivenou verzi, kolem stánku s dýňovými koláči a jablečným chlebičkem. *Jen 5 \$!* křičel nápis psaný křídou na tabuli.

„Počkej...“ JJ si stáhl paruku a klopýtal za ní skrz skupinku dětí s čerstvě pomalovanými obličejí. Proč za ní chodí? Oběma jim dala elegantní možnost úniku. *Znovu.* „Promiň,“ pokračoval, „jen mě napadlo, jen jsem...“

No, to tedy byla legrace. Jet teď byla přímo nadšená, že přišla na halloweenský jarmark. Celý Woodstock se na louce uprostřed města hemžil lidmi a jí se podařilo narazit na jedinou osobu, kterou vážně nechtěla potkat.

„Bonbony, nebo lumpárnu?“ zaječel na ni malý upír.

Jet zadoufala, že se těmi svými uslintanými tesáky zadává. Jsou děcka vždycky takhle otravná, nebo to v nich probouzí přemíra cukru? Už bylo po desáté, kdy sakra posílají rodiče dneska děti vůbec spát? Rozhodně ne dost brzo.

Přidala do kroku, ale JJ se nevzdával.

„Jet, prosím.“ Natáhl se po její paži. „Potřebuju si s tebou o něčem promluvit.“

Zastavila se a vzdychla. O něčem znamenalo o nich, že? A o tom nemělo smysl mluvit, protože už žádné *oni* neexistovalo, a to několik měsíců. „Teď nemůžu.“ Lež. „Pomáhám našim s charitativním stánkem.“ Ještě větší lež. „Ty jizvy ti namaloval Henry?“ Změna tématu.

JJ přimhouřil svoje pronikavé oči. „Prosím, Jet, je to důležité.“

„Ach, tak *důležitý*,“ odfrkla si Jet. „Jako když jsi říkal, že jsem pro tebe to nejlepší, v co bys mohl doufat v celém... Woodstocku. Jak romantické.“

„Víš, že jsem to takhle nemyslel. A nejde o nás, ale –“

„Hej, kámo, něco ti upadlo,“ zachránil ji hlas za JJovým ramenem. Byl to její bratr Luke, který se právě shýbal, aby zvedl z trávníku pomačkanou zrzavou paruku. V jeho stejných oříškově hnědých očích se odrážely hvězdičky světýlek rozvěšených okolo. Narovnal se a podal JJovi paruku.

Ten si ji vzal a konečně pochopil, že má zmizet, a tak se ztratil v davu. „Zachránil jsem tě,“ prohlásil Luke.

Jet by to nikdy nepřiznala. Zrovna když se mu to chystala říct, praštil ji do ramene. Snažil se trefit co nejcitlivější místo, ale minul. Ale taky mu už do prdele bylo třicet a byl z něj táta. Kdy to jeho zatracený bouchání přestane?

Jet nijak nereagovala, to je lekce, jakou se všechny sestry během let naučí. Tím toho druhého vydráždí mnohem víc.

Luke se zakřenil, až se mu zašpičatěla brada. Vlastně se mu nějak zašpičatěla celá hlava – už zase si nechal svoje medově hnědé vlasy ostříhat moc nakrátko, takže žádný med, jen chmýří. Sophii se to ale takhle zjevně líbí. A – skvěle – už je tady taky a v náruči drží malého Camerona převlečeného za načuřenou dýni.

„To byl JJ?“ zeptala se a postavila se vedle Luka, těsně po jeho boku, aby si svého manžela znovu přivlastnila. Převlékla se za Catwoman, v přiléhavém koženém oblečku působila vysoká a pružná, což by na Jetině menší, vlnadnější postavě vypadalo směšně. Pamatuje, jak si půjčovaly oblečení, když byly ještě puberťačky? Tehdy byly skoro jako srostlá siamská dvojčata, nehnuly se od sebe na krok. Dokud se Sophia nevytáhla a Jet nevyrostla prsa.

„Copak to JJ nepochopil?“ Luke obhlédl okolní shon, který konečně začínal uvadat, díkybohu. „Asi nemůžeš být o moc srozumitelnější, když si chlap před tebe klekne a ty ho odmítneš, ne?“

„Přesně,“ dodala Sophia zbytečně.

„Tak to nebylo,“ opáčila Jet.

„No, Marge,“ pronesl Luke a pátral po nějaké její reakci, „za copak ses převlékla letos?“

„Ach.“ Jet pokynula ke svému černému rolákovému svetru, džínové vestičce, černým kalhotám a botám. Ano, i boty měla černé. „Myslela jsem, že je to snad jasný. Jsem za nedostudovanou právničku, co odešla ze školy a ve svých sedmadvaceti letech pořád žije u rodičů.“ Přednesla tenhle vtip dřív, než to udělá někdo místo ní.

Luke sykl: „Tak to máš asi nejstrašidelnější kostým ze všech.“

Sophia do něj šťouchla.

Jet se sevřel žaludek a zahořely jí tváře.

„Ty taky nemáš kostým,“ připomněla bratrovi.

Luke si odkašlal. „Ne, protože já reprezentuju naši rodinu, reprezentuju naši firmu Masonovo stavitelství. Tohle pořádáme my, takže je důležitý vypadat profesionálně a přístupně.“

„S těmahle vlasama?“ zasmála se Jet, pořád ještě s pachutí předchozího výstupu. Třeba se bude cítit líp, když s sebou stáhne dolů i bratra. Aspoň trochu. „Ta firma ještě není tvoje, Luku.“

V čelisti se mu pohnul sval.

„Příští rok.“ Sophia stiskla Lukovi paži a na obličeji se jí roztáhl rudý úsměv. *Příští rok*, až táta odejde do důchodu. Ne, pardon, *jestli* odejde do důchodu. Do penze se chystal už třikrát. O tomhle spolu neměli mluvit a Jet to věděla. Střelila po bratrovi vyprázdněným úsměvem, spíš úšklebkem s příliš mnoha odhalenými zuby.

„Cameronův první Halloween,“ pronesla Sophia rychle, aby zavedla téma na neutrálnější půdu. Na její dítě. Což je ve skutečnosti to jediné, o čem chce vřdycky mluvit. „Je za dýni,“ řekla a zhoupla si ho na boku.

„Ale hovno,“ odušila Jet, „myslela jsem, že jde za tykev.“

„Jet.“ Sophia se k ní otočila. „Mohla bys před mým dítětem nemluvit sprostě, prosím?“

„Do hajzlu, promiň.“ Jet si přitiskla ruce na pus.

„Jako vážně?“

„Vyklouzlo mi to.“ Nevyklouzlo.

„Pořád ještě píšeš ten... co to bylo?“ zeptala se Sophia. „Scénář?“

Jet přešlápla a špičkou boty dloubla do spadlého listu. O tomhle se jí mluvit nechťelo, ale Sophia s Lukem na ni zírali, a tak neměla na vybranou. „Ne, nepíšu.“

Luke si strčil ruce do předních kapes kalhot. A je to tady. „Vzdala jsi to až teď?“ zeptal se a zjevně si to užíval. „To musí být tvůj nový rekord.“

„Vlastně dělám na něčem jiném.“ Jet zachovávala klidný hlas, hradby vztyčené, zuby zaťaté. „Mám nový nápad.“

„Nejde snad o tu apku na venčení psů, nebo jo?“ odušil Luke.

Tváře jí zahořely jasněji a žaludek se jí sevřel pevněji. Pohled jí ztvrdl nevyřčenou otázkou.

„Táta mi to řekl.“

„No,“ prohlásila Jet, jako by jí to všechno bylo úplně jedno, „bylo by fajn, kdybyste mě všichni přestali řešit.“

„Hele,“ řekl Luke, „přál bych si, abysme nemuseli.“

„Jdi do prdele, Luku.“

„Jet!“

„Ještě neumíš mluvit, Sophie.“

„To je rozdíl mezi tebou a mnou,“ pokračoval Luke. „Když mám nějaký cíl, tak udělám všechno pro to, abych ho dosáhl.“

Jet se zasmála. Zastřeným, temným smíchem, který se podle ostatních prý nehodil k jejímu obličejí. Byl to smích starého muže, jako by vykouřila krabku denně, přestože v životě neměla ani jednu cigaretu.

„Mám veškerý čas světa,“ řekla to, co si v duchu omílala každé pondělní ráno, když rodiče odešli do práce, a ona ne. Slova, která na ní svým opakováním nakonec uvízla. Ale neměla by Lukovi dovolit, aby se jí takhle dostal pod kůži. „A navíc zapomínáš, že jsem vyhrála to okresní kolo anglické olympiády, když mi bylo deset.“

Luke sklonil hlavu. „Pamatuju si to.“ Jistěže si to pamatoval, protože to nebyla jediná věc, která se ten den stala.

„No,“ ozvala se do toho Sophia, která netušila, že svým zpěvavým hláskem dupe po temných vzpomínkách, „musíme vyrazit. Tenhle chlapíček začíná být trochu nabručený.“

„Óóó, Luku, snad nemáš nedostatek proteinu?“

Sakra, ani ji neposlouchal, natahoval krk, aby přes hlavy čarodějnic a superhrdinů zahlédl stánek, o něž se starali jejich rodiče.

„Musím jít zachránit tátu,“ pronesl pak.

„Ochotný finanční řída,“ zamumlala Jet.

Zaslechl to, otočil se a v očích mu blýsklo.

„Aspoň jsem finanční ředitel, a ne ředitel všech poserů.“

„Na to bych nesázela.“

„Jet!“

„To sprostý slovo použil Luke, ne já!“

Cameron se začal zmítat a Sophia si vzdychla. Luke už se prodíral davem pryč.

„Přála bych si, abyste se spolu nehádali,“ řekla.

Jet zavrtěla hlavou. „To nebyla žádná hádka. Jen normální rozhovor. Ty to nepoznáš.“

„Je dost ve stresu.“

„Je to Luke,“ odtušila Jet, „je pořád ve stresu. A vsadila bych se, že si tenhle týden aspoň dvakrát našel čas zahrát si golf s Jackem Finneym a Davidem Dalem. *Ve stresu*. Zнала jsem ho dřív, na to nezapomínej. A tebe taky.“

Protože o to tady šlo, o tu chladnou, kousavě jízlivou záležitost mezi Jet a Sophií. Člověk odjede na vysokou a vaše nejlepší kámoška, která vám přestane volat a odpovídat na zprávy – a zkrátka ji přestanete zajímat – místo toho začne dělat oči na vašeho bratra. Cokoli, jen se dostat do rodiny Masonových. Jet teď nevěděla, jak by se s ní měla bavit, a nikdy by to sice neřekla nahlas, ale to mimino jí připadalo nudný jak prdel.

„No, tak já půjdu...“ řekla a dál to nerozebírala. Sophia vypadala, že se jí ulevilo úplně stejně, když se od ní Jet otočila a zmizela v řídnoucím davu.

Lidé začínali odcházet, vráželi do ní vlkodlaci a sérioví vrazi. Jejím směrem se hrnul obrovitanský kocour, z jehož bílo-zrzavého kostýmu trčela nepatřičná lidská hlava, a tu kočičí si nesl v podpaží. Jet poznala tu lidskou část: pleš a tmavě hnědá pleť, oči zvětšené kulatými brýlemi. Gerry Clay. Zasedal ve správní radě obce společně s mámou. Gerry byl předseda a máma jako jeho zástupkyně sice tvrdila, že jí nevadí, když ho zvolili, ale byla dost špatná lhářka.

Kocour Gerry kráčel mezi dvěma policisty. V tomto případě však nešlo o kostýmy, ale o skutečné uniformy. Odznaky na hrudích, zbraně v pouzdrech u pasu. Lou Jankowski, poměrně nový policejní náčelník, a Jack Finney, který odjakživa bydlel naproti Masonovým.

„Ahoj Jet.“ Jack se na ni usmál, byl vysoký, měl široká ramena a stříbro ve vlasech se mu pomalu vkrádalo i do strniště na bradě. Sophia mu

říkávala stříbrný lišák, když byly ještě puberťačky, přestože tehdy teprve začínal šedivět.

„Zdravím, pane Finney.“ Nejspíš by mu měla říkat seržante nebo tak něco, ale to se jaksi nechytlo. Pan Finney byl alespoň zásadní posun od *Billyho táty*. Přece jen mu tak Jet říkala většinu svého života.

„Billy tě hledal,“ řekl, jako by jí četl myšlenky.

Páni, Jet byla dneska miss podělané popularity.

„Promiň, Lou,“ dodal Jack, „tohle je Jet. Dcera Scotta a Dianne. Nevím, jestli se už znáte?“

„Myslím, že ne,“ odpověděl Lou. Jeho obličej působil zlomyslně, měl tvrdý pohled, ale jeho hlas tomu neodpovídal, byl moc jemný. Měl nažloutle prošedivělé vlasy, připomínající barvou hořčici, a kečupově zarudlé tváře. Zjevně v životě neslyšel o retinolu. „Pracovat s vaší mámou je radost a s Gerrym samozřejmě také. Ehm, to je moje žena, ten strašák, co na mě mává. Omluvte mě na okamžik.“

„Radost?“ protáhla Jet a dívala se za odcházejícím velitelem. „To asi zná nějakou jinou Dianne Masonovou.“

„Cha!“ vyjelo z Gerryho, ale neznělo to úplně jako zasmání. „Vy jste nějaká vtipná.“

To o sobě Jet věděla. Někdy to bylo to jediné, co měla. Vtipnost.

„Co říkáte svému novému šéfovi, Jacku?“ zeptal se poloviční kocour Gerry, který se také díval na mizející záda velitele. „Nikomu to neříkejte, Jacku, ale měl jste být vybrán vy. Dávalo by mnohem větší smysl mít náčelníka policie, který tu žije už desítky let, než někoho, kdo není z města a nikoho tu nezná. Já jsem samozřejmě hlasoval pro vás. Netuším, proč ostatní členové rady – sakryš, tohle nikomu nevykládejte. Ale zkrátka... měl jste to být vy.“

Jackovi poklesla ramena. Rozpačitě odvrátil pohled, nejspíš aby se mohl dívat jinam, a našel dokonalé místo ve stánku za nimi, kde Jetini rodiče prodávali pytlíčky se sladkostmi, aby vydělané peníze věnovali na městské *Zelené plochy*. Vše samozřejmě sponzorované vaší místní přátelskou firmou na výstavbu domů. Tou, která staví honosná sídla hned vedle těchhle *Zelených ploch*.

Jack si odkašlal a pohledem se vrátil k nim. „Určitě jste pro tu práci vybrali toho pravýho.“

Jak se Jet ocitla zase u hovoru, u kterého ani trochu nechtěla být?

„Super,“ vyhrkla, aby trochu uvolnila vzniklé napětí. „Kdybyste si chtěl někoho zatknout pro rozveselení, tak navrhuju svého bratra, pane Finney. Oba dobře víme, že si to zaslouží.“

Jack se ani nepousmál, zřejmě stále ponořen do toho, co mu Gerry prozradil.

„Ehm,“ ozval se Gerry, „támhle to je můj kluk, Owen, ten, co dělá ty fotky. Za pár dní mu začíná nějaký fotokurz. Pojdme si udělat snímek, Jacku.“

Gerry si propletl svou tlustou kočičí pracku s Jackovou paží a odtáhl toho nebožáka pryč.

„Hej, Jet!“

Proboha, to nemůže mít ani chvilku klid?

„Billy Finney.“ Otočila se k němu čelem s tím nejfalešnějším úsměvem. „Tak jsi mě našel. Díkybohu, protože dneska večer jsem sotva s někým promluvila.“

„Vážně?“ zeptal se.

„Ne. Lidi mi lezou na nervy.“

„Já jsem taky *lidi*?“

„Rozhodně tak vypadáš.“

Byl vysoký s tmavě hnědými kudrnami, které mu rámovaly bledě modré oči, posazené daleko od sebe. S ústy, která měl vždycky pootevřená a trošku zvlněná, i když se zrovna neusmíval. Pozvedl obočí. Ten výraz znala, Billy se od svých deseti let moc nezměnil.

„Co?“ promluvila znovu Jet.

„Zrovna jsem mluvil s tvou mámou a ona se mě zeptala, jak se jmenuju.“

Jet si odfrkla.

„Vyrostl jsem doslova hned vedle vás, ve vašem domě jsem strávil víc času než u nás doma.“ Billy se nějak scvrkl, přestože se nad Jet pořád tyčil. „Dělala si randu, že jo? Nezapomněla, kdo jsem?“

Ubohý dobrák Billy.

„Neber si to osobně, kámo,“ poplácala ho Jet po rameni. „Já si to tak taky neberu.“ Což byla nejspíš dnes večer největší lež ze všech. „Proto jsi za mnou přišel... promiň, jakže se to jmenuje?“

„Nejsem ještě připravený o tom vtipkovat,“ zamračil se Billy. „Vlastně jsem se tě chtěl zeptat, jestli nechceš v úterý zajít do baru. Máme tam zase večer s živou muzikou. Což jsem vlastně já, hraju tam – myslím, že už jsem ti o tom říkal, několikrát. Kytara, zazpívám nějaký písničky, pár jsem jich i napsal.“ Proč mluví tak rychle? A – potí se? „Jen mě zajímalo, jestli by se ti to třeba tentokrát nehodilo. N-n-n-nic se neděje, kdyby ne.“

Jet se prudce nadechla. Nehodilo. Nemohla minule, když ji zval, a nemůže ani teď. Protože co když bude hrát strašně a ona se bude smát a celé to bude trapas? „Promiň,“ řekla, „tenhle týden nemůžu. Mám toho fakt moc. Tak třeba příště?“

Scvrkl se snad ještě víc. „Jo, jasně,“ přikývl a tentokrát byl na řadě on, aby nasadil falešný úsměv. „Někdy tam zas hrát budu, neboj.“

Jet se nebála, ale neměla příležitost mu to sdělit, protože k nim hopsal nějaký klaun, který na trávě podkluzoval a klopýtal. Opilý klaun s pivní lahví v ruce.

„Jste v pohodě?“ zeptala se Jet.

Už ho poznala. Byl to klaun jen od krku nahoru, s nakřáplým červeným nosem a parukou. Pod maskou to byl Andrew Smith. Kolébal se na chodidlech, pohled měl rozostřený. V očích se mu ale zablýskalo, jakmile ji spatřil.

„Ty,“ zamumlal a ukázal na ni prázdnou lahví. „Kde máš bráchu? Musím s ním mluvit.“

„Luka?“ Jet pokrčila rameny. „Asi už odešel.“ Zastranej klikář.

Andrew se zasmál, temně a hvízdavě. „Ta tvoje podělaná rodinka. Myslíte si, že tenhle zkurvenej jarmark, kterej děláte každé rok, to může všechno vynahradiť?“

Billy přistoupil blíž a Jet se ocitla v palebné linii. Nebo spíš blízko piva.

„Vy zmetkové, zničíte všechno, čeho se dotknete!“ prskal Andrew.

„A-asi jste měl trochu moc piva, co, Andrew?“ promluvil Billy a pozvedl ruce dlaněmi napřed. „To je v pohodě. Co kdybyste si dal trochu vody?“

„Nevykládej mi, co mám dělat, chlapečku! Nikdo mi nebude furt poroučet!“

Andrew se napůl vrhl a napůl upadl na Billyho a strčil do něj. Billy mu to nevrátil a nechal do sebe dál šťouchat.

„Uklidněte se, pane Smithi,“ pokoušel se mu říct, zatímco ho opilý klaun nemotorně bušil pěstmi do hrudi.

Proč se Billy nebránil?

„Hej,“ zaječela na něj Jet, aby aspoň ona Billyho bránila, ale hotovo bylo dříve, než se do té strkanice mohla vůbec zapojit. Mezi skomírajícím proudem lidí, v patách s náčelníkem Louem, se zjevil Billyho táta – sakra, síla zvyku. Andrewa popadl a od Billyho odtrhl. Andrew zakopl o vlastní nohy a padl na Loua, který ho zezadu sevřel jako do svěráku.

„Uklidněte se, pane!“ štěkl mu Lou do ucha a z hlasu mu vymizela veškerá jemnost. Moc uklidňující to tedy nebylo.

„Já si s tím poradím, veliteli.“ Jack vzal Andrewa za paži. Klaunova hlava se svezla na Jackovo rameno. „Jsi v pořádku, Billy?“ zeptal se Jack syna přes Andrewovu hlavu.

„Jo, jasně, tati,“ odpověděl Billy. „Jen nedorozumění. Potřebuje se jít domů vyspat. Prosím, nezatýkej ho.“

„Vy toho muže znáte?“ zeptal se Lou Billyho táty.

Jack přikývl.

„Víte, kde bydlí?“

Další přikývnutí. „V bytě vedle Billyho.“

„Dobrá.“ Náčelník si urovnal uniformu. „Můžete ho tedy doprovodit domů, seržante? A postarejte se, aby vypil hodně vody.“

„Ano, pane.“

„Příště,“ promluvil Lou směrem ke klaunovi, „to bude noc v cele a obvinění z výtržnictví.“

„Tak pojď, Andrew,“ řekl Jack a odváděl muže k silnici a pouličním lampám. Držel klauna ve vzpřímené poloze.

Náčelník se otočil, aby si promluvil s Billym, a Jet vyklouzla. Už měla dost hovorů s lidmi a taky měla dost tohohle halloweenského jarmarku. Možná že se příští rok hodí marod. Vlastně na tom nezáleželo, příští rok už tady přece vůbec nebude. Bude zase v Bostonu, třeba i zpátky na právech, nebo bude možná řídit vlastní firmu. Na to všechno má čas. Opravdu.

„Co to mělo znamenat?“ zeptal se táta, když se Jet konečně dostala k jejich stánku.

„Andrew Smith.“ Jet hodila svou zombie masku na stůl. „Zase opilý a smutný.“

„Kvůli tomu domu?“ ozvala se máma nepřítomně, protože počítala peníze v pokladničce. Její rovně sestřižené vlasy se jí houpaly kolem krku.

„Ne, nejspíš kvůli své jediné dceři, která se loni zabila.“

Dianne sykla, jak se nadechla. „Jet, tohle bys nemusela.“

„Nemusela bych co, mamí? Mluvit? Existovat?“ Máma na ni vrhla svůj pohled, rozčilené zelenohnědé oči zvětšené brýlemi a ani trochu laskavé.

„Ech,“ zasténal najednou táta, zlomil se v pase a přitiskl si ruku na bok.

„Zase to bolí?“ Máma se otočila s paklíkem dvacetidolarovek v ruce. „Až přijdeme domů, tak si vezmi nějaký prášek na bolest. A neodmlouvej, Scotte, musíš zase k doktorovi.“

Táta dokázal jen něco zabručet. Potil se, až se mu řídnoucí vlasy přilepily na spánky, v obličejí se mu objevily nové bolestné rýhy, které ještě prohloubily stávající vrásky.

„Nahřívací polštářek a hodně vody,“ řekla Jet se smutným úsměvem. „To mi funguje nejlíp. Můžeš si půjčit můj.“

Té bolesti rozuměla. Vlastně byla jediná v jejich rodině, kdo tomu rozumět mohl. Máma ani Luke nikdy nečůrali celé týdny krev ani nevěděli, jaké to je nemoc kvůli bolesti v boku chodit. Oni se svými normálními ledvinami.

„No.“ Jet zatleskala. „Bylo mi potěšením, ale jdu domů.“

„To nemůžeš,“ štěkla po ní Dianne. „Slíbila jsi, že zůstaneš až do konce a pomůžeš nám s úklidem. Lidi už odcházejí. Mohla bys teda být trochu užitečná a vzít tyhle židle zpátky do hotelu.“

Jet nic takového neslíbila a nesnášela, když jí máma říkala, aby byla užitečná. Nijak užitečně si pak nepřipadala, jen poníženě.

„Udělám to zítra,“ opáčila.

„Jistě, tvá nejoblíbenější průpovídka, Jet,“ vzdychla podrážděně máma.

„Ne tak docela,“ řekl táta, ale v hlase mu zaznívala vřelost, „její průpovídka je: Udělám to *později*.“

„*Později* je skvělé slovo,“ prohlásila Jet zvýšeným hlasem, když se od rodičů odvrátila. „Znamená to, že nemusím být užitečná nikdy. Uvidíme se doma.“

Máma zrovna nedávala pozor, vrátil se totiž Gerry Clay, tentokrát celý v kocouřím.

„Baf!“ vyskočil zpoza stánku. „Dianne, znám tvé nejhlubší, nejtemnější tajemství,“ promluvil tlumeným ďábelským hlasem.

„Zjevně si to až moc užíváš, Gerry,“ odsekla Dianne.

Jet přešla přes plochu jarmarku a pokračovala ulicí za ní. Byla tma, ale ještě ne tak pozdě, aby se člověk musel bát. Město stále hučelo a křičelo, odjíždějícími auty a nemrtvými. Před kostelíkem se chechtala skupinka pubertáků, příliš nahlas na to, aby to bylo jen z cukru. Vsadila by se, že vybrakovali rodičům barovou skříňku.

Šla dál kolem domů za nimi. Venku stále zářily vydlabané dýně a jejich podlé trojúhelníkové oči na ni zahlížely. Ty jejich, až na jednu, se nikdo nenamáhal vyřezat, na schodech ke vchodovým dveřím stály jen obyčejné dýně a tykve.

Jet zabočila na College Hill Road a zaslutovala kostlivci visícímu před domem číslo 1, kde bydleli Romanovi. V podzimním větru se jeho končetiny komíhaly a při tom vrzaly. A potom už jen do kopce k číslu 10.

Domov.

Tenhle obří odporný dům, který táta zrenovoval a rozšířil a pak rozšířil ještě jednou. Trčel mezi ostatními domy na ulici přímo proti číslu 7,

kde bydleli Finneyovi. Jet možná nesnášela Masonovy úplně stejně, abyste věděli.

Vyběhla po kruhové příjezdové cestě kolem svého auta, které láskyplně poplácala po odkryté korbě. Ford-150 v pudrově modré. Máma si myslela, že si ho Jet koupila, jen aby ji vytočila. A vlastně se tak úplně nepletla.

Před jejich červenými dveřmi ležela jen jedna vydlabaná dýně, ale její oči byly temné, sfoukl je vítr. Na horním schodu stál kbelík s cedulkou: *Nabídněte si. Na jednu osobu jedna sladkost.* V jakém světě to máma žila? Sakra, kbelík byl prázdný. Hajzlíci.

Jet hledala v přední kapse vesty klíče od domu, zatímco si ji prohlížela čocka domovní kamery, a tak se na ni taky zadívala a vyplázla jazyk.

Odemkla a k nohám se jí s radostným kníkáním, které si schovával jen pro ni, vrhl Reggie, chumel zrzavé srsti a kmitajícího ocásku. Skákal na ni a dával jí tlapky na kolena.

„Ahoj krasavče. Kdopak je tu hodný kluk, co?“

Jet se sklonila, aby ho podržela za ušima. Za těma legračníma dlouhýma ušiskama kokršpaněla.

Pes odběhl, proletěl kolem rohu a za dvě vteřiny byl zase zpět.

„Ach, tys mi přinesl špinavý fuský?“ řekla Jet a palcem mu masírovala čenich. Reggie se celý pyšně kroutil nad tou svatou obětinou. „Moc děkuju, moje nejoblíbenější.“

Jet za sebou zavřela dveře a prošla chodbou – zářivě bílé stěny a marocký koberec, všechno příliš uklizené, příliš vystajlované jako nějaký ukázkový dům – a propánaboha kolikrát se Jet dostala do potíží, když se odvážila tu jako doma chovat, když někde nadrobila nebo si neuklidila boty. Pokračovala přes kuchyň v zadní části domu a Reggie vesele hopsal za ní.

Na ostrůvku ležel talíř se sušenkami, netopýři s černou polevou a dýně s oranžovou. Sophia takové věci dělala. Pekla. Jet si vzala netopýra a ukousla mu hlavu. Kruci, byly fakt dobré. Dojedla a otřela si upatlané prsty o jednu z utěrek na troubě. Ta utěrka byla malá a patřila do trojdielné sady zdobené malými krácejícími citronky, pomeranči a avokády,

protože v tomhle domě muselo ladit naprosto všechno. Jet se otočila a znovu prošla okolo sušenek. Sakra, tak jo, vzala si ještě jednu dýni a širokým obloukem s ozdobnou římsou prošla do obývacího pokoje.

Se sušenkou v puse si sáhla do kapsy pro mobil. Odemkla ho. Palcem našla Instagram dřív než očima. Ukousla půlku dýně a sladká oranžová poleva se jí nalepila na jazyk. Holky ze střední nebo z vejšky, které už byly vdané, slavily výročí a rodily děti. Nebo žádné svatby a mimina, ale elegantní večere a upíjení šampaňského na oslavu nové práce. Jet by ho mohla mít na Instagramu taky, rádoby skromný post o velkém povýšení ve firmě s akronymem, o němž všichni předstírají, že ho znají. Kdyby ze dne na den neodešla ze školy a z Bostonu.

Dojedla sušenku a ulepenými prsty sahala na displej. Ty posty jí byly ukradené. Jet sama měla ještě spoustu času najít pro sebe to pravé, měla přece veškerý čas světa, na to nezapomínejte. A až to najde, tak její život doopravdy začne, pak jim to všem bude taky pěkně cpát do chřtánů. Jen počkejte.

Reggie stál před ní a začal kňučet.

„Promiň, kámo. To jsou lidský sušenky.“

Kňučení se prohloubilo a přešlo ve vrčení.

„Co –“

Dusot nohou za ní.

Prudká rána do zátylku, mlasknutí rozražené kůže, praskot lebky.

Telefon jí vyklouzl z rukou. Už ne vrčení, ale křik. Jet by měla taky křičet, ale –

Další rána, silnější. Cítla krev, cítila, jak se jí v hlavě něco bortí.

Někdo ji chce zabít.

To si Jet ještě stihla pomyslet, ale pak zamrkala a vše se ponořilo do tmy –

Policejní oddělení, Woodstock, Vermont

Záznam z tísňové linky

Datum: 31/10/2025

Čas: 23.09

Dispečer: Tady 911, jak vám můžu pomoci?

Volající: Panebože, panebože, pomoc! Potřebuju pomoc!

Dispečer: Pane, uklidněte se, prosím. Jakou pomoc potřebujete?

Volající: Do prdele. Sanitku. Pošlete sem rychlou. Policii. Nehýbe se, ach panebože. Ne!

[křik v pozadí]

Dispečer: Řekněte mi adresu, prosím.

Volající: Jo, sakryš. Je to College Hill Road 10.

Dispečer: Co se tam stalo?

Volající: Někdo ji napadl. Je tu všude krev. Její hlava! Ne, ne, ne!

[křik v pozadí]

Dispečer: Je na místě ještě někdo další?

Volající: Ne, ne, jen já a ona. Našel jsem, ona ne -

Dispečer: Co je to za zvuky?

Volající: To je pes. Tohle se nemůže stát, ne. Jet! Jet! Prosím, neumírej, prosím tě.

Dispečer: Můžete zjistit, jestli dýchá?

Volající: Ne, ne, ne. Jet, prosím.

Dispečer: Pane, jak se jmenujete?

Volající: Billy. Billy Finney.

Dispečer: Jackův kluk?

Volající: Jo.

Dispečer: Dobře, Billy. Tady Debbie, ze stanice. Teď je třeba, abys přestal brečet a uklidnil se, ano? Sanitka už jede. Pomoc je na cestě. Potřebuju ale, abys zjistil, jestli dýchá, jestli má pulz.

Volající: Je to tu samá krev, já to... nemůžu. Ach bože, Jet, ne. Prosím, bože, to ne, ona je mrtvá. Někdo ji zabil. Je mrtvá. Je mrtvá.

JEŠTĚ NE...

NEDĚLE
2. LISTOPADU

DVA

Jet zamrkala. Něco zapípalo. Někdo zalapal po dechu.
„Je vzhůru! Doktorko, je vzhůru!“

Kdo je vzhůru? Mluví o ní? Pokoj vypadal rozmazaně, příliš bílý, příliš jasný. Jet z toho bolely oči i skrytá místa pod nimi. Znovu zamrkala, nad ní se míhaly záblesky kůže, vlasů a zubů.

„Luku, běž pro doktorku. Hned!“

Mámin hlas, ochraptělý a nepovědomý.

„Mami?“ zaskřehotala Jet, skřehotavěji než jindy. Pokusila se posadit, ale její rozespalé tělo bylo uvězněné tenkou hrubou dekou, kterou měla zasunutou pod lokty. Bílá košilka s bledě žlutým a modrým vzorkem.

„Počkej, pomůžu ti.“ Tátův hlas. Zřejmě patřil k té šmouze tady vedle ní. Teplé ruce na ramenou. Posadila se, něco měla připojené k hlavě, nořilo se to do polštáře za ní. Pronikavá ostrá bolest.

Promnula si oči a zamotala se do hadičky, která jí trčela z hřbetu ruky.

„Vodu?“ zeptala se máma, ale to už ji Jet měla u rtů. Nedokázala však zaujmout správný úhel. Srkala a věděla, jak to máma nesnáší, ale možná že jí to projednou odpustí, když je Jet v nemocnici.

A taky věděla proč. Pamatovala si to. Pokoj byl rozostřený, ale její mysl ne.

Někdo se jí pokusil zabít. Praštil ji do hlavy. Křupnutí dýňové sušenky a její lebký, zvláštní psí křik. Jenže Jet byla tady, pořád dýchala – zrovna se nadechla, jen aby se o tom ujistila. Byla to skutečnost – ještě jednou pro jistotu zamrkala, její tělo leželo před ní, dvě ruce, dvě nohy, které se

hýbaly, když je o to požádala. A musí mít i hlavu, protože viděla, slyšela a dýchala.

Byla naživu.

Přežila.

Do hajzlu.

Děkuju, děkuju, děkuju.

„Jet.“ Mámin obličej už byl jasnější, jen pár centimetrů od jejího. „Doktorka už jde. Všechno ti vysvětlí, tak ji dobře poslouchej, ano? Je to opravdu důležité. Budou postupovat podle toho, jak se rozhodneš. A ty se rozhodneš správně, zlato.“

Máma se natáhla, aby pohladila Jet po vlasech, ale prsty se jí zastavily ve vzduchu. „Promiň, zapomněla jsem.“

„Sehnal jsem ji!“ Luke vrazil do místnosti bez dechu, jako by běžel celou dobu. „Hej, Marge,“ oslovil ji něžně, vůbec ne jako obvykle. „Jsi v pohodě?“

„Jen mě trošičku bolí hlava,“ usmála se Jet. Nikdo se na ni ani nepodíval. Ale no tak, jen se snažila odlehčit atmosféru. Byla naživu.

Dveře se znovu otevřely. Objevila se drobná žena s tmavou pletí a vlasy spletenými do copů, v ruce pevně sevřené desky. Ani ona se neusmívala.

Odkáslala si a pohledem doputovala k posteli. „Jsem ráda, že jste vzhůru. Vaše rodina mi sdělila, že si necháváte říkat Jet,“ promluvila. „Já jsem doktorka Leeová.“

Jet netušila, co by na to měla říct. *Ráda vás poznávám?* Proč se všichni tváří jak na zasraném pohřbu? Byla naživu, byla vzhůru.

„Mohla bych jen...“ řekla doktorka, přistoupila blíž a z kapsy bílého pláště vytáhla světýlko v tužce. Ano, mohla, protože už to přece dělala, svítila Jet do očí. Do jednoho a pak do druhého. Světýlko zhaslo. „Kolik jste jí toho pověděli?“ otočila se doktorka k Jetině matce.

„Nic,“ odpověděla Dianne a couvla. „Čekali jsme na vás.“

„Hele, o co jde,“ popotáhla Jet, „já už to přece vím. Všechno si pamatuju. Někdo mě praštil zezadu do hlavy. Pokusil se mě zabít.“

Ticho.

„Zrovna velkej profík to teda nebyl,“ podotkla Jet a pro efekt zatřepala rukama.

Táta si vrazil pěst do pusy, aby potlačil vzlyknutí. Po kloubech ruky mu stékala tichá slza.

„Pane Masone, prosím,“ promluvila doktorka Leeová a přitáhla si k posteli židli. „Jet, jsem neurochirurgyně. Jsme v dartmouthském Hitchcockově lékařském centru.“

„Jak dlouho už jsem tady?“ zeptala se Jet. „Co je za den?“ Nebo snad za rok? Sakra, spala déle, než si doteď myslela? Ale do hajzlu, co když byla v kómatu několik let – proto se všichni chovají tak divně? Není už jí snad třicet, nebo jo? Celý ten ztracený čas.

„Je neděle,“ odpověděla lékařka uklidňujícím hlasem v reakci na zjevnou paniku v Jetiných očích. „Dvě odpoledne. Jste tady zhruba šestatřicet hodin.“

„No teda uf,“ oddechla si, „to se mi ulevilo. Myslela jsem, že jsem už zestárla.“

Táta se otočil čelem ke zdi.

„Jet, když vás sanitka přivezla, byla jste ve velmi vážném stavu,“ vysvětlovala doktorka a přitom ohýbala okraje desek. „Na glasgowské stupnici hloubky bezvědomí jste dosáhla osmého stupně, což znamená, že jste byla komatózní a musela jste být intubována. Krátce poté u vás došlo k zástavě srdce v důsledku velké ztráty krve. Měla jste subdurální hematom, tady na levé straně hlavy, pod tím obvazem. To znamená zvýšené množství krve na povrchu mozku. Krev jsme odsáli a zdá se, že netrpíte žádným závažným poškozením mozku. Domnívám se ale, že vás zasáhli třikrát. Jednou na levé straně hlavy a dvakrát zezadu, poblíž spodní části lebky.“

Na to si Jet pamatovala.

Doktorka Leeová polkla.

„Vaše lebka byla proražena. Na týlní kosti máte podélnou zlomeninu. To způsobil ten první úder, druhý pak vtlačil kost hlouběji do mozku.“ Odmlčela se a sklopila pohled. „Vzhledem k místě poranění a síle útoku je zázrak, že nebyly zásadně poškozené životně důležité tkáně a cévní

systém mozku, že se dokážete hýbat, myslet a celkově fungovat. Nikdy dřív jsem nic takového neviděla. Ale...”

Jet věděla, že nějaké *ale* přijde. Protože kdyby to byl zázrak, její rodina by se na ni nedívala takhle. Jako by se snad vůbec neprobrala.

V hlavě jí tepalo, ve spodní části a nalevo, teď, když už věděla, kde má bolest čekat. Horká a ostrá, imitace, ozvěna toho, jak to bolelo při těch úderech. Když se jí rozkrápla hlava.

Doktorka otočila list v deskách.

„Zlomenina byla během operace úspěšně spravena. Kousky lebky jsme znovu spojili šrouby a drátěným pletivem. Zašili jsme kůži na hlavě.“

Jakmile to zmínila, kůže ji prudce zasvědila.

„A po operaci jsme vás poslali na další CT.“

Z desek vytáhla snímek, plast se téměř komicky rozkomíhal s jakýmsi *vrzum-vrzum*, jako by nepochytil nehybnou atmosféru v pokoji. Doktorka snímek pozvedla proti odpolednímu slunci pronikajícím oknem dovnitř. Černé pozadí. Nahoře zářilo bílé písmo: *Margaret Masonová, Věk: 27, 01/11/2025*, a další čísla, kterým Jet nerozuměla. Pod nápisem byla sada obrázků. Její mozek z různých úhlů, rozpitvaný a vyvedený v podivné bledě modré.

„Ve spodině lebeční, v její nejhlubší části, přímo uprostřed vašeho mozku se nachází kost, které se říká svah. Trauma způsobené v zadní části hlavy vyústilo v jeho zlomeninu.“ Snímek se doktorce zachvěl v ruce, až málem znovu zavibroval. „Zlomenina svahu je neuvěřitelně vzácným případem, který se mezi traumatickými poraněními hlavy objevuje jen v 0,5 procentech případů. A když se podíváte sem,“ ukázala na snímek pořízený přes temeno hlavy, „uvidíte, že tam je kousíček úlomku kosti, který se od svahu oddělil.“

Doktorčin prst se přitiskl k maličkému bílému bodu vznášejícímu se uprostřed Jetina mozku. Pak ho ukázala i v bočním pohledu a ujistila se, že ho Jet vidí. Nebyl to vlastně ani bod, spíš taková nepatrná tečka.

„Ok,“ pokrčila rameny Jet, „ale je to pravý, ne? A já jsem v pohodě. Koukněte, fakt.“

Luke přitáhl židli k druhé straně postele a přinutil mámu, aby si na ni sedla.

„Jet,“ řekla lékařka a zuby se přidržela toho *t*, hryzala ho, aby nemusela pokračovat. „Ten malý úlomek kosti tlačí na stěnu vaší bazilární tepny.“

Jet vydechla. „To zní důležité.“

„Jedné z hlavních tepen, které zásobují váš mozek krví.“

Jo. Je to důležité.

„Operace k odstranění toho úlomku by se za běžných okolností považovala za nemožnou. Úlomek je hluboko a bylo by velmi obtížné se k němu dostat, aniž by se poškodily ostatní části mozku. Příliš snadno by se mohlo stát, že by se tepna prořízla a způsobila masivní krvácení. Pravděpodobnost úmrtí je příliš vysoká. Lepší by to bylo nechat, jak to je, a úlomek by se postupně možná přesunul k vnějším částem mozku, kde by byl snáze dosažitelný a odstranitelnější. Ale...“

Další *ale*.

Pulzování v Jetině hlavě se proměnilo v bubnování, které zrcadlilo bušení jejího srdce, na strach odpovídalo strachem.

„Máte polycystické onemocnění ledvin, Jet.“

„To vím až moc dobře,“ vzdychla Jet. Týdny močení krve, bolest tak příšerná, že člověka ohýbala v pase, modřiny bez zjevné příčiny, výpověď z práce a přestěhování domů, protože toho všeho zkrátka bylo moc, prášky na vysoký tlak, které brala každý den, žádné kouření, málo soli, ačkoli kdysi milovala hranolky. „Co to má společného s mým mozkem?“

Táta si stoupl za mámu, držel ji za ramena a rty měl stažené do úzké čárky, aby se nerozbrečel.

Doktorka polkla.

„Komplikace tohoto onemocnění spočívá v tom, že pacienti mají mnohem slabší arteriální stěny, v srdci a... a v mozku.“

„Aha.“

„Je mi to líto, Jet, tohle se neříká snadno. S polohou toho úlomku, který tlačí na už tak oslabenou tepennou stěnu, se v tom místě vytvoří aneurysma. Velké. A až praskne, tak výsledná hemoragie, tedy vnitřní krvácení bude... bude smrtelné.“

„O-k,“ vykoktala Jet a přikývla, ale hned toho nechala, protože to zabořelo. „A jaká je pravděpodobnost, že se to aneurysma vytvoří?“

„To je jistota, Jet. A bude to rychle.“

„Jak rychle?“

„Je nemožné to zcela přesně určit, zejména předtím, než se aneurysma vytvoří.“

„Tak to zkuste prostě nějak odhadnout, paní doktorko.“

„Jet,“ popotáhla máma.

Lékařka se narovnala a místo na Jet se zadívala na podlahu. „Vzhledem ke specifickým okolnostem vašeho případu bych řekla, že jde pouze o dny. Možná týden, než dojde k prasknutí.“

Jet mlaskla, aby skryla bušení svého srdce, pádícího v módu útoku-útěk. Tohle se nemůže stát. Nezdá se jí to? „Takže... říkáte, že budu za týden mrtvá.“

Nikdo neodpověděl.

Táta už to dál nezvládl, zabořil si obličej do ohbí lokte a rozbrečel se.

„Tati, to je v pohodě,“ řekla Jet a poposedla si v posteli. Předtím ho viděla plakat jen jednou. Hrdelními, téměř zvířecími vzlyky. Doufala, že už ten zvuk nikdy neuslyší. Sedmnáct let nebyla dost dlouhá doba.

„Je to moje chyba,“ vzlykal.

„Tati, není to tvoje chyba. Je to dědičný. Existovala padesátiprocentní pravděpodobnost, že já, Luke nebo Emily tu nemoc podědíme.“ Takže si Jet vytáhla černého Petra. Ale to už dávno věděla, protože ti dva dostali normální jména a ona byla ta, kdo musel žít jako Margaret. „Takže uděláme tu operaci, že jo?“ Jet přeskočila pohledem z doktorky Leeové na rodinu.

Máma přikývla a otřela si opuchlé oči. Ani jeden nevypadal, že by toho v době, kdy Jet spala až příliš, moc naspal. „Je to jediná možnost, Jet.“

„Prosím, paní Masonová,“ hlas lékařky ztvrdl. „Musím vám něco objasnit, Jet, než se jakkoli rozhodnete. Jak už jsem zmínila, za jiných okolností bychom operaci vůbec nezvažovali. Riziko úmrtí je příliš vysoké. Musím k vám být upřímná: prvotní operaci prováděl můj kolega

doktor Fuller. Po druhém CT, jakmile jsme zjistili, jak se celá situace má, doktor Fuller odmítl o operativním zákroku na odstranění úlomku kosti vůbec uvažovat. A já jsem řekla, že tu operaci udělám, jen pokud budete mít veškeré informace – pokud o tom sama rozhodnete a budete srozuměná s rizikem.“

Bubnování v hlavě zrychlilo, nepřírozeně, jako by tím něco odpočítávalo a hnalo se za jejím srdcem.

„A jaké je to riziko?“ zeptala se Jet. „Můžete to říct třeba v procentech nebo tak něco?“

Doktorka Leeová zaváhala, jazyk se jí hýbal v ústech a bouřil jí tváře. „Méně než deset procent, že to přežijete.“

Bubnování utichlo.

„Takže víc jak devadesát procent, že umřu na operačním stole?“ Otupělá, odstrižená, jako by nebyla tady ve svém těle, v téhle posteli. Mysl to občas dělává, aby nás uchránila od bolesti, no ne? Nebo to byl důsledek poranění mozku, takový, který není na snímcích z CT vidět? „Nejsem zrovna fanda do sázení, ale tohle nevypadá jako moc dobrá vyhlídka.“

Jet navíc neměla s riskováním dobré zkušenosti. Už jednou tuhle hru prohrála právě s polycystickou nemocí ledvin. A tam měla šance na výhru padesát procent. Ne deset. Méně než deset.

„Nic jiného udělat nemůžete?“

„Je mi to líto, Jet,“ odpověděla lékařka roztřeseným hlasem, což se snažila zakrýt zakašláním. Kolikrát už musela někomu říkat, že umře? Dalo se na něco takového zvyknout?

Jet se podívala na svou rodinu. Na Luka, pobledlého a tichého, s pulzujícím svalem v čelisti. Na tátu, brečícího tiššími znepokojivějšími vzlyky. Na mámu, předkloněnou na židli. Vzala ji za ruku a stiskla ji.

„Takže.“ Jet zaváhala a pokoušela se posbírat svou mysl dohromady, opravit to, co se doktorům nepovedlo. „Takže mám na výběr buď umřít rovnou, nebo za sedm dnů?“

T Ř I

Místnost ztichla, ale svět ne. Točil se dál, pronikavé pípání přístroje, tlumený křik někde v chodbě, podzimní slunce zářilo oknem dovnitř, protože ho ona ani její nepatrné potíže nijak netrápily.

Jak si z tohohle má vybrat? Jet se většinou nedokázala ani rozhodnout, co si má dát ráno k snídani. Umřít teď, nebo za týden? Toast, nebo cereálie? Obojí?

Slyšela jakési bzučení, ale nešlo z chodby, znělo v Jetině hlavě, za jejích očima, v rytmu s jejím srdcem. Symfonie zatracených. Stáhlo se jí hrdlo. Nedovolí, aby to slyšeli i ostatní.

„Sakra,“ promluvila, „jste si jistá, že žádná třetí možnost není?“

Máma odpověděla dřív než doktorka.

„Všechno bude v pořádku, zlatíčko. Je zjevné, co si máš vybrat,“ popotáhla a sevřela Jet ruku tak, až to zabořilo. „Jedna možnost má jistou šanci, druhá ne. Nemůžu tě ztratit. Musíš si vybrat tu operaci, Jet, rychle. Doktorka říkala, že záleží na každé minutě.“

„Paní Masonová –“

„Moc velká šance to není.“ Jet se na ni podívala. „Méně než deseti-procentní pravděpodobnost přežití. Já vím, že střední škola je pro tebe už hodně dávná písnička, mami, ale tohle není zrovna těžká matika.“

„Nedělej si legraci, Jet.“

„Já si nedělám –“

„Na tu operaci musíš.“ Máminy oči se zalily slzami, ale žádná neunikla. „Nemůžu přijít o další dceru. To mi nesmíš udělat.“

Z bzučení se stalo rachocení a hromobití. Jet to běžně dokázala zkrotit, stáhnout se a odejít, ale možná se tahle její schopnost rozbila taky.

„Já jsem si ten mozek nerozšmelcovala, mami. Já ti nic nedělám. Ne všechno je moje vina.“

Táta přistoupil blíž. „Jet, máma to tak nemyslela. Jen chce pro tebe to nejlepší. Jako my všichni, holčičko.“

Takhle jí neříkal už léta.

„Jo,“ pronesl Luke chraplavě, jako by to již řečené nějak doplňovalo.

„Ale ty si přece vybereš tu operaci,“ naléhala máma, slzy už jí unikly a jedna za druhou jí brázdily tváře. „Ty přece víš, že je to správné rozhodnutí, že ano? Scotte, pomoz mi.“

Doktorka se zvedla ze židle a vložila se do toho: „Tohle by vážně mělo být jen Jetino rozhodnutí.“ Její hlas zjhl. „Dopřejte si trochu času. Venku je policie. Čekali, až se probudíte. Potřebují se vás zeptat na nějaké věci ohledně toho útoku, než se rozhodnete.“

„Pro případ, že bych se rozhodla pro operaci a nezvládla to,“ řekla Jet, protože dobře chápala význam za doktorčinými slovy. „Jsou tady kvůli vy-“ Jak je to slovo? Ale do hajzlu, však oni vědí, co myslí. To, co dělá policie, když se vyptává. Zní to jako... Jet si nemohla vzpomenout, jako co to zní. „V-vy-“ Jak je do hajzlu to slovo?

„Vyšetřování?“ navrhl Luke.

„Jo, vyšetřování.“ Jet bouchla rukou do matrace. „Co jsem to říkala?“

Lékařka přimhouřila oči. „Jet, máte potíže si vybavit nějaká slova?“ „Ne.“

Ano. Některá tedy ne. Jako *do hajzlu, já umřu, do hajzlu*. Ale nedokázala si vzpomenout, jak se říká té věci, co měla doktorka kolem krku. Ta dlouhá věc s dvěma peckami do uší a kovovým kotoučem, kterým se poslouchá srdce. Jet žádný nepotřebovala, její srdce bilo už tak dost hlasitě.

Doktorka přikývla, jako by jí dokázala číst myšlenky, přestože jí nedovedla spravit mozek.

„Jedna z ran směřovala sem na stranu vaší hlavy,“ ukázala na přilepený obvaz. „Levá hemisféra, kde je uloženo řečové centrum mozku.“

Trauma v této oblasti někdy způsobuje potíže s pochopením nebo používáním jazyka, říká se tomu afázie. Vaše porozumění a řeč se zdají v zásadě nepoškozené, takže nejspíš jde o anomickou afázii, tu nejlehčí podobu.“ Odmlčela se. „Můžete mít problémy si vybavit jen určitá slova, zejména ta, která nepoužíváte tak často. Může to být dočasné, může to trvat pár týdnů nebo měsíců a dá se s tím pracovat na řečové terapii.“

Jet pokrčila rameny. „Jenže já týdny ani měsíce nemám, ne?“ Vlastně to nebyla otázka.

„Když půjdeš na tu operaci, Jet –“ začala máma.

„Myslím, že bychom teď měli Jet nechat, aby si promluvila s policií.“ Lékařka pokynula deskami s Jetinou složkou, aby se Dianne zvedla.

Luke postával u dveří.

„Kdo to byl, Jet?“ zeptal se s ústy pochmurně staženými, takže mu nebyly vidět zuby. „Kdo ti to udělal?“

Vydechla. Dvě slova, která rozhodně znala a dokázala si je vybavit: „Já nevím.“

„Pojď, Luku.“ Táta ho jemně poplácal po zádech. „Tohle necháme na policii. Moc času nezbývá.“

Máma stiskla Jet nohu pod dekou. „Budu hned venku, zlatíčko.“

Lékařka odcházela jako poslední a s posmutnělým skoro úsměvem se na ni ještě otočila. S úsměvem po-popr... do hajzlu, jak je to slovo? Ten, co ve filmech mívá na hlavě kápi, máchně sekrou nebo uvolní propadliště.

„Čeká na vás,“ zaslechla Jet doktorku na chodbě, ale přes zavřené dveře jen tlumeně. „Prosím, moc na ni netlačte. Právě jsem jí tu zprávu oznámila.“

Tu zprávu.

Ha.

To se jen tak někomu nestává. Jet Masonová má v hlavě časovanou bombu.

Dveře se měly každou vteřinou otevřít. Bylo dost času na to zakřičet? Panty zaskřípaly. Ne. Nebylo dost času. Zakřičet. Žít.

První vešel muž v obleku a v rukou s vystouplými bělavými klouby svíral složku. Takových papírů, jestli ona nemá kliku.

„Margaret Masonová?“ zeptal se mírně s přepečlivou výslovností. „Jmenuju se George Ecker. Jsem detektiv z vermontské státní policie.“

„Je to Jet,“ ozval se další hlas, který poznala. Do místnosti vstoupil Billyho táta, pardon, Jack Finney, a jeho odznak na ni hodil prasátko. „Má ráda, když se jí říká Jet.“ Jeho obličej působil ztrhaně, z nedostatku spánku, ale byla to alespoň známá tvář.

Poslední se objevil náčelník Lou Jankowski, který s cvaknutím zavřel dveře. Pokývl hlavou. „Tak znovu dobrý den, Jet.“

George Ecker si odkašlal. „Náčelník policie říkal, že byste nejspíš chtěla, aby byl seržant Finney tady. Že se znáte.“

„Celý život,“ potvrdila Jet.

Jack sklonil hlavu, jako by ho bolelo se jí dívat do očí. Truchlí za ni ještě dřív, než měla tu slušnost skutečně zemřít. Ne-mrtvá. To mě poser, *zombie*, vždyť to přece byla. Že by předzvěst? Jet překvapilo, že o tom dokázala takhle přemýšlet – nemělo by zrovna tohle slovo být pohlcené černou dírou v jejím mozku? Celé je to složité.

Ti tři stáli okolo její postele jako mlčenliví strážci. Jet musela natahovat krk, aby na ně dobře viděla.

„Neviděla jsem, kdo to byl,“ promluvila. „Ještě než se zeptáte. Zaútočil na mě zezadu. Neměla jsem šanci se otočit.“

Detektiv Ecker cvakal propiskou a něco si pořád zapisoval do složky. „Slyšela jste nebo viděla cokoli, co by nám mohlo pomoci s identifikací?“

Jet polkla. „Takže vy taky nevíte, kdo to byl? Nemáte nějaké důkazy nebo tak něco?“

„Místo činu se ještě prohledává,“ odpověděl detektiv. „Vybavujete si něco?“

„Kroky,“ řekla Jet. „Blížily se ke mně zezadu.“

„Zněly jako těžké?“

„Nevím.“

„Dokázala byste říct, o jaké šlo boty? Kotníkové? Tenisky?“

„Netuším, prostě to byly jen kroky. Bylo to hrozně rychlé.“

„Jedny, nebo víc?“

„Jedny. Byl to jeden člověk.“

Detektiv Ecker obrátil na předchozí stránku. „Víte, čím vás dotyčný udeřil?“

„Ne.“ Odmlčela se. „Počkat, takže vy nemáte ani vražednou zbraň?“

Neuvědomila si to, dokud to nevyslovila. *Vražedná zbraň*. Jenže o to přesně šlo, že jo? Protože na Jet někdo jen nezaútočil, nenapadl ji – nebo jak se to obvykle říká. Ona byla... zavražděná. Někdo ji zabil. Zabil ji z více než devadesáti procent, pokud tedy Jet nemá nárok ještě na jeden zázrak, aby přežila tu operaci.

„Zbraň se na místě činu nenašla,“ odpověděl jí Ecker a vyhnul se onomu klíčovému slovu, které je všechny zneklidnilo.

Jack si sundal čepici a přidržel si ji u boku.

„Kdo mě našel?“ zeptala se Jet jeho, ne toho cizího muže se složkou v ruce. „Naši?“

Jack zakašlal. „Našel tě Billy.“

„Je v pořádku?“ chtěla hned vědět. Zvláštní se na to ptát, když sama byla něčemu jako „v pořádku“ na míle vzdálená. Jenže Jet byla tvrdá, všichni to říkali. Billy byl jemný. Před lety brečel, když Jet šlapala na pavouky.

Jack neodpověděl.

„Margaret... Omlouvám se, Jet,“ detektiv se k ní přiblížil, aby získal zpět její pozornost. „Nevíte o nějakém, jakémkoli důvodu, proč by vám někdo chtěl ublížit?“

Chtěla o tom zavtipkovat, přelstít to bušení v hlavě, sflikované pletivem a šrouby. *Komu? Mně? Já jsem přece hotové nevinátka*. Jenže tentokrát to nedokázala, nedokázala přehlušit strach.

„Ne,“ řekla a hlas ji málem zradil. „Nedokážu si představit žádný důvod, proč by mě měl chtít někdo zabít.“

Ovšem někdo ten důvod měl. Nerozmlátíte někomu lebku jen tak. *Proč* bylo skoro stejně matoucí jako *kdo*. Dozví se ale vůbec někdy odpovědi? Ne, pokud zvolí operaci a procenta vyjdou tak, jak obvykle vycházejí.

Detektiv mlaskl a Jet měla chuť mu ten jazyk vyrvat.